

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2010/24/UE

z dnia 16 marca 2010 r.

w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, cel i innych obciążeń

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113 i 115,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wzajemna pomoc między państwami członkowskimi przy odzyskiwaniu wierzytelności poszczególnych państw członkowskich i wierzytelności Unii dotyczących niektórych podatków i innych obciążeń przyczynia się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Zapewnia ona neutralność podatkową, a państwom członkowskim umożliwiła usunięcie dyskryminacyjnych środków ochronnych stosowanych w transakcjach transgranicznych w celu zapobiegania oszustwom i stratom budżetowym.

(2) Ustalenia dotyczące wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności zostały po raz pierwszy określone w dyrektywie Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń wynikających z operacji będących częścią systemu finansowania Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz rolniczych opłat wyrównawczych i opłat celnych ⁽³⁾. Dyrektywa ta oraz akty ją zmie-

niające zostały ujednoczone przez dyrektywę Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, cel, podatków i innych obciążeń ⁽⁴⁾.

(3) Ustalenia te, mimo że stanowiły pierwszy krok w kierunku udoskonalenia procedur odzyskiwania wierzytelności w Unii przez zbliżenie mających zastosowanie przepisów krajowych, okazały się jednak niewystarczające, by sprostać wymogom rynku wewnętrznego z uwagi na jego rozwój na przestrzeni ostatnich 30 lat.

(4) Aby lepiej zabezpieczyć interesy finansowe państw członkowskich i neutralność rynku wewnętrznego, konieczne jest rozszerzenie zakresu wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków i cel nieobjętych jeszcze wzajemną pomocą przy odzyskiwaniu, zaś, aby sprostać rosnącej liczbie wniosków o udzielenie pomocy i osiągnąć lepsze wyniki należy zwiększyć wydajność i skuteczność tej pomocy oraz ułatwić stosowanie jej w praktyce. Dla osiągnięcia tych celów niezbędne są istotne dostosowania, przy czym zwykła zmiana obowiązującej dyrektywy 2008/55/WE nie byłaby wystarczająca. Dyrektywa ta powinna zatem zostać uchylona i zastąpiona nowym instrumentem prawnym, który opierałby się na osiągnięciach dyrektywy 2008/55/WE, przewidując jednak w razie potrzeby jaśniejsze i precyzyjniejsze zasady.

(5) Jaśniejsze zasady będą propagować szerszą wymianę informacji między państwami członkowskimi. Zapewnią również objęcie zakresem stosowania wszystkich osób prawnych i fizycznych w Unii, z uwzględnieniem coraz liczniejszych form konstrukcji prawnych, w tym nie tylko konstrukcji tradycyjnych, takich jak trusty i fundacje, ale również wszelkich nowych instrumentów, które mogą być ustanowione przez podatników w państwach członkowskich. Umożliwią także uwzględnienie wszystkich form, jakie mogą przybrać wierzytelności organów

⁽¹⁾ Opinia z dnia 10 lutego 2010 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 16 lipca 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 73 z 19.3.1976, s. 18.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 150 z 10.6.2008, s. 28.

publicznych dotyczące podatków, ceł, opłat, refundacji i interwencji, w tym wszystkich wierzytelności pieniężnych od danego podatnika lub od strony trzeciej, które zastępują pierwotną wierzytelność. Jaśniejsze zasady są konieczne przede wszystkim po to, by lepiej zdefiniować prawa i obowiązki wszystkich zainteresowanych stron.

- (6) Niniejsza dyrektywa nie powinna wpłynąć na kompetencje państw członkowskich w zakresie określania środków odzyskiwania wierzytelności dostępnych na mocy ich ustawodawstwa wewnętrznego. Konieczne jest jednak zagwarantowanie, by rozbieżności między przepisami krajowymi i brak koordynacji między właściwymi organami nie zagroziły sprawnemu funkcjonowaniu systemu wzajemnej pomocy przewidzianego w niniejszej dyrektywie.
- (7) Wzajemna pomoc może obejmować następujące elementy: organ współpracujący może przekazać organowi wnioskującemu informacje, których ten ostatni potrzebuje w celu odzyskania wierzytelności powstałych we wnioskującym państwie członkowskim, oraz powiadomić dłużnika o wszystkich dokumentach odnoszących się do takich wierzytelności wydanych we wnioskującym państwie członkowskim. Organ współpracujący może również, na wniosek organu wnioskującego, odzyskać wierzytelności powstałe we wnioskującym państwie członkowskim lub przyjąć środki zabezpieczające w celu zagwarantowania odzyskania tych wierzytelności.
- (8) Przyjęcie jednolitego tytułu wykonawczego dla środków egzekucyjnych we współpracującym państwie członkowskim, a także przyjęcie jednolitego wzoru formularza służącego powiadomieniu o tytułach wykonawczych i decyzjach dotyczących wierzytelności, powinno rozwiązać problemy związane z uznawaniem i tłumaczeniem tytułów wykonawczych wydanych w innym państwie członkowskim, co stanowi jedną z głównych przyczyn braku skuteczności obowiązujących ustaleń w sprawie pomocy.
- (9) Należy stworzyć podstawę prawną dla wymiany, bez uprzedniego wniosku, informacji na temat konkretnych refundacji podatków. Do celów skuteczności urzędnikom podatkowym państwa członkowskiego należy również zapewnić możliwość bycia obecnym przy postępowaniach administracyjnych w innym państwie członkowskim lub brania w nich udziału. Należy również wprowadzić przepis dotyczący bardziej bezpośredniej wymiany informacji między służbami w celu przyspieszenia pomocy i zwiększenia jej skuteczności.
- (10) Biorąc pod uwagę coraz większą mobilność w ramach rynku wewnętrznego oraz ograniczenia nałożone przez Traktat lub inne przepisy na gwarancje, które mogą być wymagane od podatników niemających siedziby na terytorium danego kraju, należy rozszerzyć możliwości zwracania się o odzyskanie wierzytelności lub zastosowanie środków zabezpieczających w innym państwie członkowskim. Ponieważ jednym z podstawowych czynników jest wiek wierzytelności, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwracania się o wzajemną pomoc, nawet jeśli krajowe środki odzyskiwania wierzytelności nie zostały jeszcze w pełni wyczerpane, m.in. wtedy, gdy zastosowanie takich procedur we wnioskującym państwie członkowskim spowodowałoby nieproporcjonalne trudności.
- (11) Ogólny obowiązek przekazywania wniosków i dokumentów w formie cyfrowej i drogą elektroniczną wraz z dokładnymi przepisami dotyczącymi używania języków w odniesieniu do wniosków i dokumentów powinien umożliwić państwu członkowskim szybsze i sprawniejsze rozpatrywanie wniosków.
- (12) Podczas procedury odzyskiwania wierzytelności we współpracującym państwie członkowskim zainteresowana osoba może zaskarżyć wierzytelność, powiadomienie dokonane przez organy wnioskującego państwa członkowskiego lub tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję. Należy ustanowić przepis mówiący, że w takich przypadkach zainteresowana osoba powinna wnieść sprawę przed odpowiedni organ wnioskującego państwa członkowskiego oraz że organ współpracujący powinien zawiesić wszelkie rozpoczęte postępowanie egzekucyjne do czasu wydania decyzji przez odpowiedni organ wnioskującego państwa członkowskiego, chyba że organ wnioskujący zażąda inaczej.
- (13) Aby zachęcić państwa członkowskie do przeznaczania wystarczających zasobów na odzyskanie wierzytelności innych państw członkowskich, współpracujące państwo członkowskie powinno mieć możliwość odzyskania kosztów poniesionych w związku z odzyskiwaniem wierzytelności od dłużnika.
- (14) Najlepsza skuteczność przy realizowaniu wniosku o udzielenie pomocy zostanie osiągnięta, jeśli organ współpracujący będzie mógł skorzystać z uprawnień przewidzianych na mocy jego przepisów krajowych mających zastosowanie do wierzytelności dotyczących takich samych lub podobnych podatków lub ceł. W przypadku braku podobnego podatku lub cła najwłaściwsza będzie procedura przewidziana na mocy przepisów współpracującego państwa członkowskiego mająca zastosowanie do wierzytelności dotyczących podatku dochodowego. Takie zastosowanie ustawodawstwa krajowego nie powinno co do zasady obowiązywać względem uprzywilejowanego traktowania wierzytelności powstających we współpracującym państwie członkowskim. Niemniej jednak należy zapewnić możliwość uprzywilejowanego traktowania wierzytelności innych państw członkowskich na podstawie porozumienia między zainteresowanymi państwami członkowskimi.

(15) W odniesieniu do kwestii dotyczących terminu przedawnienia konieczne jest uproszczenie obowiązujących przepisów przez wprowadzenie przepisu mówiącego, że zawieszenie, przerwanie lub przedłużenie biegu terminu przedawnienia następuje zasadniczo zgodnie z przepisami obowiązującymi we współpracującym państwie członkowskim, chyba że zawieszenie, przerwanie lub przedłużenie biegu terminu przedawnienia nie jest możliwe zgodnie z przepisami obowiązującymi w tym państwie.

(16) W celu zapewnienia skuteczności państwo członkowskie otrzymujące informacje powinno mieć możliwość wykorzystywania informacji przekazywanych w ramach wzajemnej pomocy do celów innych niż przewidziane w niniejszej dyrektywie, o ile zezwała na to krajowe ustawodawstwo zarówno państwa członkowskiego udzielającego informacji, jak i państwa członkowskiego otrzymującego informacje.

(17) Niniejsza dyrektywa nie powinna stanowić przeszkody w realizacji wszelkich zobowiązań dotyczących zapewnienia szerszej pomocy wynikających z dwustronnych lub wielostronnych umów lub porozumień.

(18) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.

(19) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa zachęca się państwa członkowskie do sporządzania do celów własnych i w interesie Unii własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podania ich do wiadomości publicznej.

(20) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, czyli ustanowienie jednolitego systemu pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności w ramach rynku wewnętrznego, nie mogą zostać osiągnięte w wystarczający sposób przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na wymaganą jednolitość, skuteczność i wydajność możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na szczeblu Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(21) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, na mocy których państwa członkowskie mają udzielać w państwie członkowskim pomocy przy odzyskiwaniu wszelkich wierzytelności, o których mowa w art. 2, powstałych w innym państwie członkowskim.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich wierzytelności dotyczących:

a) wszystkich podatków i ceł każdego rodzaju pobieranych przez państwo członkowskie lub w jego imieniu albo przez jego jednostki podziału terytorialnego lub administracyjnego, w tym organy lokalne, lub w imieniu tych jednostek lub organów albo w imieniu Unii;

b) refundacji, interwencji i innych środków stanowiących część całościowego lub częściowego systemu finansowania Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w tym sum do pobrania w związku z tymi działaniami;

c) opłat i innych obciążeń przewidzianych w ramach wspólnej organizacji rynku dla sektora cukru.

2. Zakres stosowania niniejszej dyrektywy obejmuje:

a) kary, grzywny, opłaty i dopłaty administracyjne związane z wierzytelnościami, w związku z którymi możliwe jest zwrócenie się o wzajemną pomoc zgodnie z ust. 1, nałożone przez organy administracyjne właściwe w dziedzinie pobierania tych podatków lub ceł lub w dziedzinie prowadzenia postępowań administracyjnych ich dotyczących albo potwierdzone przez organy administracyjne lub sądowe na wniosek wyżej wymienionych organów administracyjnych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- b) opłaty za zaświadczenia i podobne dokumenty wydawane w związku z procedurami administracyjnymi dotyczącymi podatków i ceł; pochodzącym, podlegają jednemu z podatków objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy;
- c) odsetki i koszty związane z wierzytelnościami, w związku z którymi możliwe jest zwrócenie się o wzajemną pomoc zgodnie z ust. 1 lub z niniejszym ustępem lit. a) lub b).
- d) „drogą elektroniczną” oznacza przy użyciu sprzętu elektronicznego do przetwarzania – w tym kompresji cyfrowej – oraz przechowywania danych, z wykorzystaniem transmisji kablowej, radiowej, technologii optycznych lub innych środków elektromagnetycznych;

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne należnych państwu członkowskiemu lub jego jednostce podziału terytorialnego, lub instytucjom zabezpieczenia społecznego ustanowionym na mocy prawa publicznego;
- e) „sieć CCN” oznacza wspólną platformę opartą na wspólnej sieci łączności (CCN), opracowaną przez Unię na potrzeby wszystkich transmisji dokonywanych drogą elektroniczną między właściwymi organami w obszarze ceł i podatków.
- b) opłat, o których nie mówi się w ust. 2;
- c) należności o charakterze umownym, takich jak wynagrodzenie za usługi użyteczności publicznej;
- d) sankcji karnych nałożonych na podstawie oskarżenia publicznego ani innych sankcji karnych nieobjętych ust. 2 lit. a).

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „organ wnioskujący” oznacza centralne biuro łącznikowe, biuro łącznikowe lub wydział łącznikowy państwa członkowskiego, wystawiające wniosek o udzielenie pomocy dotyczący wierzytelności, o których mowa w art. 2;
- b) „organ współpracujący” oznacza centralne biuro łącznikowe, biuro łącznikowe lub wydział łącznikowy państwa członkowskiego, do którego kierowany jest wniosek o udzielenie pomocy;
- c) „osoba” oznacza:
- (i) osobę fizyczną;
  - (ii) osobę prawną;
  - (iii) jeżeli przewiduje to obowiązujące ustawodawstwo, stowarzyszenie osób uznane za mające zdolność do czynności prawnych, lecz nie posiadające prawnego statusu osoby prawnej; lub
  - (iv) wszelkie inne konstrukcje prawne dowolnego rodzaju i postaci, posiadające osobowość prawną lub jej nie posiadające, będące w posiadaniu aktywów lub zarządzające aktywami, które, wraz z dochodem z nich

Artykuł 4

Organizacja

1. W terminie do dnia 20 maja 2010 r. każde państwo członkowskie informuje Komisję o właściwym organie lub właściwych organach (zwanym dalej odpowiednio „właściwym organem”) wyznaczonych do celów niniejszej dyrektywy; każde państwo członkowskie bezzwłocznie informuje również Komisję o wszelkich zmianach w tym zakresie.

Komisja udostępnia otrzymane informacje pozostałym państwom członkowskim i publikuje wykaz właściwych organów państw członkowskich w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Właściwy organ wyznacza centralne biuro łącznikowe, które jest w pierwszej kolejności odpowiedzialne za kontakty z pozostałymi państwami członkowskimi w dziedzinie wzajemnej pomocy objętej niniejszą dyrektywą.

Centralnemu biurze łącznikowemu można również powierzyć zadanie utrzymywania kontaktów z Komisją.

3. Właściwy organ każdego państwa członkowskiego może wyznaczyć biura łącznikowe odpowiedzialne za kontakty z pozostałymi państwami członkowskimi w zakresie wzajemnej pomocy w odniesieniu do jednego lub kilku określonych rodzajów lub kategorii podatków i ceł, o których mowa w art. 2.

4. Właściwy organ każdego państwa członkowskiego może wyznaczyć jako wydziały łącznikowe biura inne niż centralne biuro łącznikowe lub biura łącznikowe. Wydziały łącznikowe zwracają się o wzajemną pomoc lub udzielają jej zgodnie z niniejszą dyrektywą w związku ze swoją szczególną właściwością terytorialną lub operacyjną.

5. W przypadku gdy biuro łącznikowe lub wydział łącznikowy otrzyma wniosek o udzielenie wzajemnej pomocy wymagający działań wykraczających poza przyznane im kompetencje, bezzwłocznie przekazują wniosek właściwemu biurze lub wydziałowi – o ile można je zidentyfikować – lub centralnemu biurze łącznikowemu i informują o tym organ wnioskujący.

6. Właściwy organ każdego państwa członkowskiego informuje Komisję o centralnym biurze łącznikowym i wszystkich biurach lub wydziałach łącznikowych, które zostały przez ten organ wyznaczone. Komisja udostępnia otrzymane informacje państwom członkowskim.

7. Wszelkie informacje przesyłane są przez centralne biuro łącznikowe lub w jego imieniu, lub – w zależności od przypadku – za jego zgodą; biuro to zapewnia skuteczność przekazywania informacji.

ROZDZIAŁ II

WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 5

Wniosek o udzielenie informacji

1. Na wniosek organu wnioskującego organ współpracujący udziela wszelkich informacji, które w sposób dający się przewidzieć są istotne dla organu wnioskującego przy odzyskiwaniu jego wiarygodności, o których mowa w art. 2.

Do celów udzielania tych informacji organ współpracujący zapewnia przeprowadzenie wszelkich postępowań administracyjnych niezbędnych do ich uzyskania.

2. Organ współpracujący nie jest zobowiązany do dostarczenia informacji:

- a) których nie mógłby otrzymać do celów odzyskiwania podobnych wiarygodności powstałych we współpracującym państwie członkowskim;
- b) które ujawniałyby jakiegokolwiek tajemnice handlowe, przemysłowe lub zawodowe;
- c) których ujawnienie mogłoby zagrażać bezpieczeństwu lub być sprzeczne z porządkiem publicznym współpracującego państwa członkowskiego.

3. Ustępu 2 nie można w żadnym wypadku interpretować jako umożliwiającego organowi współpracującemu państwa członkowskiego odmówienie udzielenia informacji z tego tylko względu, że informacje te znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, przedstawiciela lub pełno-

mocnika lub powiernika lub też dlatego, że dotyczą one udziałów własnościowych w danym podmiocie.

4. Organ współpracujący informuje organ wnioskujący o przyczynach udzielenia odmownej odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji.

Artykuł 6

Wymiana informacji bez uprzedniego wniosku

W przypadku gdy zwrot podatków lub ceł, innych niż podatek od wartości dodanej, dotyczy osoby mającej siedzibę lub miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, państwo członkowskie, z którego ma pochodzić zwrot, może poinformować państwo członkowskie siedziby lub miejsca zamieszkania o przewidywanym zwrocie.

Artykuł 7

Obecność w urzędach administracyjnych i udział w postępowaniach administracyjnych

1. W drodze porozumienia między organem wnioskującym a organem współpracującym i na warunkach ustalonych przez organ współpracujący urzędnicy upoważnieni przez organ wnioskujący mogą, w celu wspierania wzajemnej pomocy przewidzianej w niniejszej dyrektywie:

- a) być obecni w urzędach, w których organy administracyjne współpracującego państwa członkowskiego wykonują swoje obowiązki;
- b) być obecni podczas postępowań administracyjnych prowadzonych na terytorium współpracującego państwa członkowskiego;
- c) asystować właściwym urzędnikom współpracującego państwa członkowskiego w trakcie postępowań sądowych w tym państwie członkowskim.

2. Porozumienie, o którym mowa w ust. 1 lit. b), może przewidywać, że urzędnicy wnioskującego państwa członkowskiego mogą przesłuchiwać osoby fizyczne i analizować dokumentację, pod warunkiem że jest to dozwolone na mocy ustawodawstwa obowiązującego we współpracującym państwie członkowskim.

3. Urzędnicy upoważnieni przez organ wnioskujący, którzy korzystają z możliwości przewidzianych w ust. 1 i 2, są zawsze w stanie przedstawić pisemne upoważnienie potwierdzające ich tożsamość oraz pełnioną funkcję urzędową.

ROZDZIAŁ III

POMOC W PRZYPADKU POWIADOMIENIA O DOKUMENTACH

Artykuł 8

Wniosek o powiadomienie o określonych dokumentach dotyczących wierzytelności

1. Na wniosek organu wnioskującego organ współpracujący powiadamia adresata o wszystkich dokumentach, w tym natury sądowej, wydanych we wnioskującym państwie członkowskim i odnoszących się do wierzytelności, o której mowa w art. 2, lub do odzyskania tej wierzytelności.

Wnioskowi o powiadomienie towarzyszy standardowy formularz zawierający co najmniej następujące informacje:

- a) nazwę/nazwisko, adres i inne dane istotne do celów zidentyfikowania adresata;
- b) cel powiadomienia i termin, w którym powiadomienie powinno zostać dokonane;
- c) opis załączonego dokumentu oraz charakter i kwotę odnośnej wierzytelności;
- d) nazwę, adres i inne dane kontaktowe dotyczące:
  - (i) urzędu odpowiedzialnego w odniesieniu do załączonego dokumentu oraz; jeśli jest to inny urząd,
  - (ii) urzędu, w którym można uzyskać dalsze informacje dotyczące dokumentu będącego przedmiotem powiadomienia lub możliwości zaskarżenia obowiązku zapłaty.

2. Organ wnioskujący składa wniosek o powiadomienie na mocy niniejszego artykułu wyłącznie wtedy, gdy nie może dokonać powiadomienia zgodnie z przepisami regulującymi powiadomienie o odnośnym dokumencie we wnioskującym państwie członkowskim, lub gdy takie powiadomienie spowodowałoby nieproporcjonalne trudności.

3. Organ współpracujący bezzwłocznie informuje organ wnioskujący o wszelkich działaniach podjętych w związku ze złożonym wnioskiem o powiadomienie, w szczególności o dacie powiadomienia adresata o dokumencie.

Artykuł 9

Sposoby powiadamiania

1. Organ współpracujący czuwa nad tym, by powiadomienie we współpracującym państwie członkowskim zostało przeka-

zane zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi i praktykami administracyjnymi obowiązującymi we współpracującym państwie członkowskim.

2. Przepisy ust. 1 pozostają bez uszczerbku dla każdej innej formy powiadomienia przez właściwy organ wnioskującego państwa członkowskiego zgodnie z przepisami obowiązującymi w tym państwie członkowskim.

Właściwy organ wnioskującego państwa członkowskiego może powiadomić o wszelkich dokumentach bezpośrednio listem poleconym lub drogą elektroniczną daną osobę na terytorium innego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ IV

ŚRODKI ODZYSKIWANIA WIERZYTELNOŚCI LUB ŚRODKI ZABEZPIEZAJĄCE

Artykuł 10

Wniosek o odzyskanie wierzytelności

1. Na wniosek organu wnioskującego organ współpracujący odzyskuje wierzytelności objęte tytułem wykonawczym umożliwiającym egzekucję we wnioskującym państwie członkowskim.

2. Gdy tylko organ wnioskujący otrzyma jakiegokolwiek istotne informacje dotyczące sprawy, której dotyczy wniosek o odzyskanie wierzytelności, przekazuje te informacje organowi współpracującemu.

Artykuł 11

Warunki dotyczące wniosku o odzyskanie wierzytelności

1. Organ wnioskujący nie może wystąpić z wnioskiem o odzyskanie wierzytelności, jeżeli i tak długo jak wierzytelność lub tytuł wykonawczy umożliwiający jej egzekucję we wnioskującym państwie członkowskim są zaskarżone w tym państwie członkowskim, z wyjątkiem przypadków, w których zastosowanie ma art. 14 ust. 4 akapit trzeci.

2. Zanim organ wnioskujący wystąpi z wnioskiem o odzyskanie wierzytelności, mają zastosowanie właściwe procedury odzyskiwania wierzytelności dostępne we wnioskującym państwie członkowskim, z wyjątkiem następujących sytuacji:

- a) gdy jest oczywiste, że we wnioskującym państwie członkowskim nie ma żadnych aktywów do odzyskania lub że takie procedury nie doprowadzą do spłaty całkowitej kwoty wierzytelności, a organ wnioskujący posiada konkretne informacje wskazujące na to, że dana osoba dysponuje aktywami we współpracującym państwie członkowskim;
- b) gdy zastosowanie takich procedur we wnioskującym państwie członkowskim spowodowałoby nieproporcjonalne trudności.

Artykuł 12

Tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję we współpracującym państwie członkowskim i inne dokumenty uzupełniające

1. Do wszystkich wniosków o odzyskanie wierzytelności załącza się jednolity tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję we współpracującym państwie członkowskim.

Ten jednolity tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję we współpracującym państwie członkowskim odzwierciedla merytoryczną zawartość pierwotnego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję i stanowi jedyną podstawę środków odzyskiwania wierzytelności i środków zabezpieczających podjętych we współpracującym państwie członkowskim. Nie podlega on w tym państwie członkowskim żadnemu zatwierdzeniu, uzupełnieniu ani zastąpieniu.

Jednolity tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) informacje istotne do celów zidentyfikowania pierwotnego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję, opis wierzytelności, w tym jej charakter, okres objęty wierzytelnością, wszelkie daty istotne dla procedury egzekucji, a także kwotę wierzytelności i jej poszczególne elementy składowe, takie jak kwota zasadnicza, narosłe odsetki itp.;
- b) nazwę/nazwisko i inne dane istotne do celów zidentyfikowania dłużnika;
- c) nazwę, adres i inne dane kontaktowe dotyczące:
- (i) urzędu odpowiedzialnego za określenie wysokości wierzytelności oraz; jeżeli jest to inny urząd,
  - (ii) urzędu, w którym można uzyskać dalsze informacje dotyczące wierzytelności lub możliwości zaskarżenia obowiązku zapłaty.

2. Do wniosku o odzyskanie wierzytelności można załączyć inne dokumenty dotyczące wierzytelności wydane we wnioskującym państwie członkowskim.

Artykuł 13

Realizacja wniosku o odzyskanie wierzytelności

1. Do celów odzyskania wierzytelności we współpracującym państwie członkowskim wszelkie wierzytelności będące przedmiotem wniosku o odzyskanie wierzytelności traktowane są jak wierzytelności współpracującego państwa członkowskiego, chyba że niniejsza dyrektywa stanowi inaczej. Organ współpracujący korzysta z uprawnień i procedur przewidzianych na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych współpracującego państwa członkowskiego, mających zastosowanie do wierzytelności dotyczących takiego samego podatku lub cła – lub podobnego podatku lub cła, gdy nie ma takich samych podatków lub ceł – chyba że niniejsza dyrektywa stanowi inaczej.

Jeżeli organ współpracujący uważa, że takie same lub podobne podatki lub cła nie są pobierane na jego terytorium, wówczas korzysta on z uprawnień i procedur przewidzianych na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych współpracującego państwa członkowskiego, mających zastosowanie do wierzytelności dotyczących podatku dochodowego, chyba że niniejsza dyrektywa stanowi inaczej.

Współpracujące państwo członkowskie nie ma obowiązku traktowania wierzytelności innych państw członkowskich w sposób uprzywilejowany, w jaki traktuje podobne wierzytelności powstałe w tym państwie członkowskim, chyba że zainteresowane państwa członkowskie uzgodniły inaczej lub prawo we współpracującym państwie członkowskim stanowi inaczej. Państwo członkowskie, które traktuje wierzytelności innego państwa członkowskiego w sposób uprzywilejowany, nie może odmówić takiego samego uprzywilejowanego traktowania wobec takich samych lub podobnych wierzytelności innych państw członkowskich, na takich samych warunkach.

Współpracujące państwo członkowskie odzyskuje wierzytelności w swojej walucie.

2. Organ współpracujący z należytą starannością informuje organ wnioskujący o wszelkich czynnościach podjętych w sprawie wniosku o odzyskanie wierzytelności.

3. Od daty otrzymania wniosku o odzyskanie wierzytelności organ współpracujący nalicza odsetki za zwłokę w płatności, zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi obowiązującymi we współpracującym państwie członkowskim.

4. Organ współpracujący może, jeżeli pozwalają na to przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne obowiązujące we współpracującym państwie członkowskim, odroczyć dłużnikowi spłatę lub zezwolić na spłatę należności w ratach i naliczyć stosowne odsetki. Organ współpracujący informuje następnie o takiej decyzji organ wnioskujący.

5. Bez uszczerbku dla art. 20 ust. 1 organ współpracujący przekazuje organowi wnioskującemu kwoty odzyskane w odniesieniu do wierzytelności i odsetek, o których mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Spory

1. Spory dotyczące wierzytelności, pierwotnego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję we wnioskującym państwie członkowskim lub jednolitego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję we współpracującym państwie członkowskim oraz spory dotyczące ważności powiadomienia dokonanego przez właściwy organ wnioskującego państwa członkowskiego podlegają kompetencjom odpowiednich organów wnioskującego państwa członkowskiego. Jeżeli w trakcie procedury odzyskiwania wierzytelności wierzytelność, pierwotny tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję we wnioskującym państwie członkowskim lub jednolity tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję we współpracującym państwie członkowskim zostają zaskarżone przez zainteresowaną stronę, organ współpracujący informuje taką zainteresowaną stronę, że sprawa musi zostać przez nią wniesiona przed odpowiedni organ wnioskującego państwa członkowskiego, zgodnie z przepisami obowiązującymi w tym państwie.

2. Spory dotyczące środków egzekucyjnych podjętych we współpracującym państwie członkowskim lub dotyczące ważności powiadomienia dokonanego przez właściwy organ współpracującego państwa członkowskiego są wnoszone przed odpowiedni organ tego państwa członkowskiego zgodnie z jego przepisami ustawowymi i wykonawczymi.

3. Jeżeli zgodnie z ust. 1 sprawa została wniesiona przed odpowiedni organ wnioskującego państwa członkowskiego, organ wnioskujący informuje o tym organ współpracujący i wskazuje, w jakim zakresie wierzytelność nie została zaskarżona.

4. Gdy tylko organ współpracujący otrzyma od organu wnioskującego lub od zainteresowanej strony informację, o której mowa w ust. 3, zawiesza postępowanie egzekucyjne w odniesieniu do zaskarżonej części wierzytelności do momentu podjęcia decyzji przez właściwy w tej sprawie organ, chyba że organ wnioskujący zażąda inaczej zgodnie z akapitem trzecim niniejszego ustępu.

Na wniosek organu wnioskującego lub w innych przypadkach, gdy organ współpracujący uważa to za konieczne, i bez uszczerbku dla art. 16, organ współpracujący może podjąć środki zabezpieczające w celu zapewnienia odzyskania wierzytelności, o ile zezwalają na to przepisy ustawowe lub wykonawcze obowiązujące we współpracującym państwie członkowskim.

Organ wnioskujący może, zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i praktykami administracyjnymi obowiązującymi we wnioskującym państwie członkowskim, zwrócić się do organu współpracującego o odzyskanie zaskarżonej wierzytelności lub zaskarżonej części wierzytelności, o ile zezwalają na to odpowiednie przepisy ustawowe, wykonawcze i praktyki administracyjne obowiązujące we współpracującym państwie członkowskim. Każdy tego rodzaju wniosek należy uzasadnić. Jeżeli sprawa zostanie następnie rozstrzygnięta na korzyść dłużnika, organ wnioskujący jest zobowiązany do zwrotu wszelkich odzyskanych kwot, wraz z należnym odszkodowaniem, zgodnie z przepisami obowiązującymi we współpracującym państwie członkowskim.

Jeżeli właściwe organy wnioskującego państwa członkowskiego lub współpracującego państwa członkowskiego wszczęły procedurę wzajemnego porozumienia, a wynik tej procedury może mieć wpływ na wierzytelność, która była przedmiotem wniosku o udzielenie pomocy, środki odzyskiwania wierzytelności zostają zawieszane lub wstrzymane do czasu zakończenia wspomnianej procedury, chyba że w związku z oszustwem lub niewypłacalnością są to przypadki pilne. Jeżeli zawieszono lub wstrzymano środki odzyskiwania wierzytelności, stosuje się akapit drugi.

Artykuł 15

Zmiana lub wycofanie wniosku o pomoc przy odzyskiwaniu wierzytelności

1. Organ wnioskujący bezzwłocznie informuje organ współpracujący o wszelkich późniejszych zmianach wprowadzonych do wniosku o odzyskanie wierzytelności lub o wycofaniu wniosku, podając przyczyny zmiany lub wycofania.

2. Jeżeli zmiana wniosku jest spowodowana decyzją odpowiedniego organu, o którym mowa w art. 14 ust. 1, organ wnioskujący przekazuje tę decyzję wraz ze zmienionym jednolitym tytułem wykonawczym umożliwiającym egzekucję we współpracującym państwie członkowskim. Organ współpracujący kontynuuje wówczas odzyskiwanie wierzytelności na podstawie zmienionego tytułu wykonawczego.

Środki odzyskiwania wierzytelności lub środki zabezpieczające podjęte wcześniej na podstawie pierwotnego jednolitego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję we wnioskującym państwie członkowskim mogą być kontynuowane na podstawie zmienionego tytułu wykonawczego, chyba że zmiana wniosku jest spowodowana nieważnością pierwotnego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję we wnioskującym państwie członkowskim lub pierwotnego jednolitego tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję we współpracującym państwie członkowskim.

Artykuły 12 i 14 mają zastosowanie w odniesieniu do zmienionego tytułu wykonawczego.

*Artykuł 16***Wniosek o podjęcie środków zabezpieczających**

1. Na wniosek organu wnioskującego organ współpracujący podejmuje środki zabezpieczające, o ile zezwalają na to jego przepisy krajowe i jest to zgodne ze stosownymi praktykami administracyjnymi, w celu zapewnienia odzyskania wierzytelności, w przypadku gdy wierzytelność lub tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję we wnioskującym państwie członkowskim zostały zaskarżone w chwili składania wniosku lub w przypadku gdy wierzytelność nie jest jeszcze przedmiotem tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję we wnioskującym państwie członkowskim, o ile środki zabezpieczające są również możliwe w podobnej sytuacji na mocy przepisów krajowych i praktyk administracyjnych wnioskującego państwa członkowskiego.

Dokument umożliwiający podjęcie środków zabezpieczających we wnioskującym państwie członkowskim i dotyczący wierzytelności będącej przedmiotem wniosku o udzielenie wzajemnej pomocy, o ile taki istnieje, jest załączany do wniosku o podjęcie środków zabezpieczających we współpracującym państwie członkowskim. Dokument ten nie podlega żadnemu zatwierdzeniu, uzupełnieniu ani zastąpieniu we współpracującym państwie członkowskim.

2. Do wniosku o podjęcie środków zabezpieczających można załączyć inne dokumenty dotyczące wierzytelności wydane we wnioskującym państwie członkowskim.

*Artykuł 17***Przepisy dotyczące wniosku o podjęcie środków zabezpieczających**

W celu wykonania art. 16 stosuje się odpowiednio art. 10 ust. 2, art. 13 ust. 1 i 2, art. 14 i 15.

*Artykuł 18***Ograniczenia obowiązków organu współpracującego**

1. Organ współpracujący nie jest zobowiązany do udzielenia pomocy przewidzianej w art. 10–16, jeżeli odzyskanie wierzytelności – z uwagi na sytuację dłużnika – spowodowałoby poważne trudności gospodarcze lub społeczne we współpracującym państwie członkowskim, o ile przepisy ustawowe, wykonawcze i praktyki administracyjne obowiązujące w tym państwie członkowskim dopuszczają taki wyjątek w przypadku wierzytelności krajowych.

2. Organ współpracujący nie jest zobowiązany do udzielenia pomocy przewidzianej w art. 5 i art. 7–16, jeżeli pierwotny wniosek o udzielenie pomocy na podstawie art. 5, 7, 8, 10

lub 16 został złożony w odniesieniu do wierzytelności, które mają ponad pięć lat, licząc od terminu płatności wierzytelności we wnioskującym państwie członkowskim do daty pierwotnego wniosku o udzielenie pomocy.

W przypadku gdy wierzytelność lub pierwotny tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję we wnioskującym państwie członkowskim zostają zaskarżone, ten pięcioletni okres liczony jest jednak od momentu, gdy we wnioskującym państwie członkowskim zostanie stwierdzone, że wierzytelność lub tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję nie mogą być dłużej zaskarżane.

Ponadto w przypadku gdy właściwe organy wnioskującego państwa członkowskiego wyrażą zgodę na odroczenie płatności lub spłatę w ratach, ten pięcioletni okres liczony jest od momentu, gdy cały termin płatności dobiegł końca.

Niemniej jednak w tych przypadkach organ współpracujący nie jest zobowiązany do udzielenia pomocy w odniesieniu do wierzytelności, które mają ponad dziesięć lat, licząc od terminu płatności wierzytelności we wnioskującym państwie członkowskim.

3. Państwo członkowskie nie jest zobowiązane do udzielenia pomocy, w przypadku gdy całkowita kwota roszczeń objętych niniejszą dyrektywą, w odniesieniu do których występuje się z wnioskiem o pomoc, wynosi mniej niż 1 500 EUR.

4. Organ współpracujący informuje organ wnioskujący o powodach udzielenia odmownej odpowiedzi na wniosek o udzielenie pomocy.

*Artykuł 19***Kwestie dotyczące terminu przedawnienia**

1. Kwestie dotyczące terminów przedawnienia są regulowane wyłącznie przepisami obowiązującymi we wnioskującym państwie członkowskim.

2. W odniesieniu do zawieszenia, przerwania biegu lub przedłużenia terminu przedawnienia wszelkie czynności mające na celu odzyskanie wierzytelności podjęte przez organ współpracujący lub w jego imieniu stosownie do wniosku o udzielenie pomocy, które skutkują zawieszeniem, przerwaniem biegu lub przedłużeniem terminu przedawnienia zgodnie z przepisami obowiązującymi we współpracującym państwie członkowskim, uznaje się za mające ten sam skutek we wnioskującym państwie członkowskim, pod warunkiem że podobny skutek przewidziano na mocy przepisów obowiązujących we wnioskującym państwie członkowskim.

Jeżeli zawieszenie, przerwanie biegu lub przedłużenie terminu przedawnienia nie jest możliwe na mocy przepisów obowiązujących we współpracującym państwie członkowskim, wszelkie czynności mające na celu odzyskanie wierzytelności podjęte przez organ współpracujący lub w jego imieniu stosownie do wniosku o udzielenie pomocy, które, jeżeli zostałyby zrealizowane przez organ wnioskujący lub w imieniu tego organu we wnioskującym państwie członkowskim, skutkowałyby zawieszeniem, przerwaniem biegu lub przedłużeniem terminu przedawnienia zgodnie z przepisami obowiązującymi we wnioskującym państwie członkowskim, uznaje się, jeśli chodzi o ten skutek, za podjęte we wnioskującym państwie członkowskim.

Akapity pierwszy i drugi nie mają wpływu na prawo właściwych organów we wnioskującym państwie członkowskim do podjęcia środków w celu zawieszenia, przerwania biegu lub przedłużenia terminu przedawnienia zgodnie z przepisami obowiązującymi w tym państwie członkowskim.

3. Organ wnioskujący i organ współpracujący informują się wzajemnie o wszelkich działaniach, które skutkują przerwaniem, zawieszeniem biegu lub przedłużeniem terminu przedawnienia wierzytelności będącej przedmiotem wniosku o podjęcie środków odzyskiwania wierzytelności lub środków zabezpieczających, lub środków, które mogą mieć ten sam skutek.

Artykuł 20

Koszty

1. Poza kwotami, o których mowa w art. 13 ust. 5, organ współpracujący dąży do odzyskania od zainteresowanych osób i zatrzymania kwoty kosztów poniesionych w związku z odzyskiwaniem wierzytelności, zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi współpracującego państwa członkowskiego.

2. Państwa członkowskie zrzekają się wszystkich wzajemnych roszczeń o zwrot kosztów wynikających ze wzajemnej pomocy, którą państwa te świadczą sobie nawzajem na mocy niniejszej dyrektywy.

Jednak w przypadku gdy odzyskanie wierzytelności stwarza szczególne problemy, wiąże się z bardzo wysokimi kosztami lub dotyczy przestępczości zorganizowanej, organ wnioskujący i organ współpracujący mogą dokonać w sprawie zwrotu kosztów uzgodnień odpowiednich do danego przypadku.

3. Niezależnie od przepisów ust. 2 wnioskujące państwo członkowskie pozostaje zobowiązane wobec współpracującego państwa członkowskiego do zwrotu wszelkich kosztów i wyrównania wszelkich strat poniesionych w wyniku czynności

uznanych za nieuzasadnione ze względu na istotę wierzytelności albo ważność tytułu wykonawczego umożliwiającego egzekucję lub środki zabezpieczające wydane przez organ wnioskujący.

ROZDZIAŁ V

OGÓLNE PRZEPISY REGULUJĄCE WSZYSTKIE RODZAJE WNISKÓW O POMOC

Artykuł 21

Standardowe formularze i środki komunikacji

1. Wnioski o udzielenie informacji składane na podstawie art. 5 ust. 1, wnioski o powiadomienie składane na podstawie art. 8 ust. 1, wnioski o odzyskanie wierzytelności składane na podstawie art. 10 ust. 1 lub wnioski o podjęcie środków zabezpieczających składane na podstawie art. 16 ust. 1 są przesyłane drogą elektroniczną z wykorzystaniem standardowego formularza, chyba że jest to niemożliwe z przyczyn technicznych. W miarę możliwości formularze te wykorzystywane są również do dalszej wymiany informacji związanej z wnioskiem.

Jednolity tytuł wykonawczy umożliwiający egzekucję we współpracującym państwie członkowskim, dokument umożliwiający podjęcie środków zabezpieczających we wnioskującym państwie członkowskim oraz pozostałe dokumenty, o których mowa w art. 12 i 16, są również przesyłane drogą elektroniczną, chyba że jest to niemożliwe z przyczyn technicznych.

W stosownych przypadkach do standardowych formularzy mogą zostać załączone sprawozdania, oświadczenia oraz wszelkie inne dokumenty, ich uwierzytelnione kopie lub wyciągi z nich, które również przesyłane są drogą elektroniczną, chyba że jest to niemożliwe z przyczyn technicznych.

Standardowe formularze i komunikacja drogą elektroniczną mogą być również wykorzystywane do celów wymiany informacji na podstawie art. 6.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do informacji i dokumentów otrzymanych w wyniku przebywania w urzędach administracyjnych w innym państwie członkowskim lub w wyniku udziału w postępowaniu administracyjnym w innym państwie członkowskim, zgodnie z art. 7.

3. Jeżeli komunikacja nie odbywa się drogą elektroniczną lub z wykorzystaniem standardowych formularzy, nie wpływa to na ważność otrzymywanych informacji ani środków podejmowanych w ramach wykonywania wniosku o udzielenie pomocy.

Artykuł 22

Stosowanie języków

1. Wszystkie wnioski o udzielenie pomocy, standardowe formularze dotyczące powiadomienia i jednolite tytuły wykonawcze umożliwiające egzekucję we współpracującym państwie członkowskim przesyła się w języku urzędowym lub w jednym z języków urzędowych współpracującego państwa członkowskiego albo dokumentom tym towarzyszy stosowne tłumaczenie. Fakt, że niektóre elementy tych dokumentów zostały napisane w języku innym niż język urzędowy lub jeden z języków urzędowych współpracującego państwa członkowskiego nie ma wpływu na ich ważność ani na ważność procedury, o ile ten inny język został uzgodniony między zainteresowanymi państwami członkowskimi.

2. Dokumenty, które są przedmiotem wniosku o powiadomienie na podstawie art. 8, mogą zostać przesłane do organu współpracującego w języku urzędowym wnioskującego państwa członkowskiego.

3. Jeżeli do wniosku załączane są dokumenty inne niż wymienione w ust. 1 i 2, organ współpracujący może, jeżeli to konieczne, zwrócić się do organu wnioskującego o tłumaczenie takich dokumentów na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych współpracującego państwa członkowskiego, lub też na inny język dwustronnie uzgodniony między zainteresowanymi państwami członkowskimi.

Artykuł 23

Ujawnianie informacji i dokumentów

1. Informacje przekazywane w dowolnej formie na mocy niniejszej dyrektywy są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego, które je otrzymało.

Informacje te mogą zostać wykorzystane do celów egzekucji lub zastosowania środków zabezpieczających w odniesieniu do wiarygodności objętych niniejszą dyrektywą. Mogą być również wykorzystane do obliczenia i wyegzekwowania obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne.

2. Osoby należycie akredytowane przez organ akredytacji bezpieczeństwa Komisji Europejskiej mogą mieć dostęp do tych informacji wyłącznie w takim stopniu, w jakim jest to niezbędne do nadzoru nad siecią CCN, jej konserwacji i rozwijania.

3. Państwo członkowskie udzielające informacji zezwala na ich wykorzystanie w państwie członkowskim otrzymującym informacje do celów innych niż cele, o których mowa

w ust. 1, jeżeli na mocy ustawodawstwa państwa członkowskiego udzielającego informacji dane informacje mogą być wykorzystane do podobnych celów.

4. Jeżeli organ wnioskujący lub organ współpracujący uznają, że informacje otrzymane na mocy niniejszej dyrektywy mogą być użyteczne do celów, o których mowa w ust. 1, dla trzeciego państwa członkowskiego, mogą one przekazać te informacje temu trzeciemu państwu członkowskiemu, pod warunkiem że takie przekazanie jest zgodne z zasadami i procedurami określonymi w niniejszej dyrektywie. Informują one państwo członkowskie, z którego pochodzą informacje, o tym, że zamierzają się nimi podzielić z trzecim państwem członkowskim. Państwo członkowskie, z którego pochodzą informacje, może sprzeciwić się takiemu przekazaniu w terminie dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania informacji od państwa członkowskiego, które chce się podzielić odnośnymi informacjami.

5. Jedynie państwo członkowskie, z którego pochodzą informacje, może zezwolić na wykorzystanie zgodnie z ust. 3 informacji, które zostały przekazane zgodnie z ust. 4.

6. Informacje przekazane w dowolnej formie na mocy niniejszej dyrektywy mogą być użyte jako dowody lub możliwe jest powołanie się na nie przez wszystkie organy w państwie członkowskim otrzymującym informacje na takiej samej podstawie, na jakiej mogą być używane podobne informacje otrzymane w tym państwie.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 24

Stosowanie innych umów o udzielaniu pomocy

1. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla realizacji wszelkich zobowiązań dotyczących udzielenia szerszej pomocy wynikających z dwustronnych lub wielostronnych umów lub porozumień, w tym w zakresie powiadamiania o orzeczeniach sądowych i innych aktach.

2. W przypadku gdy państwa członkowskie zawierają takie dwustronne lub wielostronne umowy lub porozumienia w sprawach objętych niniejszą dyrektywą innych niż sprawy dotyczące postępowania w indywidualnych przypadkach, powiadamiają o tym bezzwłocznie Komisję. Komisja ze swojej strony informuje o tym pozostałe państwa członkowskie.

3. Przy udzielaniu takiego większego zakresu wzajemnej pomocy na mocy dwustronnej lub wielostronnej umowy lub porozumienia państwa członkowskie mogą korzystać z elektronicznej sieci łączności i standardowych formularzy, przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 25**Komitet**

1. Komisja jest wspierana przez Komitet ds. Odzyskiwania Wierzytelności.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres, o którym mowa w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE, ustala się na trzy miesiące.

Artykuł 26**Przepisy wykonawcze**

Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 25 ust. 2, szczegółowe przepisy dotyczące wykonania art. 4 ust. 2, 3 i 4, art. 5 ust. 1, art. 8 i 10, art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 2, 3, 4 i 5, art. 15, art. 16 ust. 1 oraz art. 21 ust. 1.

Przepisy te dotyczą co najmniej następujących kwestii:

- a) ustaleń praktycznych dotyczących organizacji kontaktów między centralnymi biurami łącznikowymi, pozostałymi biurami łącznikowymi i wydziałami łącznikowymi, o których mowa w art. 4 ust. 2, 3 i 4, poszczególnych państw członkowskich oraz kontaktów z Komisją;
- b) środków przekazywania informacji między organami;
- c) formatu i innych szczegółowych informacji dotyczących standardowych formularzy, które mają być stosowane do celów art. 5 ust. 1, art. 8, art. 10 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 16 ust. 1;
- d) przeliczania kwot, które mają zostać odzyskane, oraz przekazywania odzyskanych kwot.

Artykuł 27**Sprawozdawczość**

1. Każde państwo członkowskie corocznie, w terminie do dnia 31 marca, przekazuje Komisji informacje na temat:
  - a) liczby wniosków o informację, powiadomienie i odzyskanie wierzytelności lub podjęcie środków zabezpieczających, które zostały przesłane do każdego ze współpracujących państw członkowskich i które otrzymano od każdego z wnioskujących państw członkowskich w danym roku;
  - b) kwot wierzytelności, które były przedmiotem wniosków o pomoc przy odzyskaniu wierzytelności, oraz odzyskanych kwot.

2. Państwa członkowskie mogą również przekazać wszelkie inne informacje, które mogą być przydatne do oceny udzielania wzajemnej pomocy na mocy niniejszej dyrektywy.

3. Komisja co pięć lat przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 28**Transpozycja**

1. W terminie do dnia 31 grudnia 2011 r. państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2012 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 29**Uchylenie dyrektywy 2008/55/WE**

Dyrektywę 2008/55/WE uchyla się ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2012 r.

Odniesienia do uchylonej dyrektywy traktuje się jak odniesienia do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 30**Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 31**Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 marca 2010 r.

W imieniu Rady
E. SALGADO
Przewodniczący